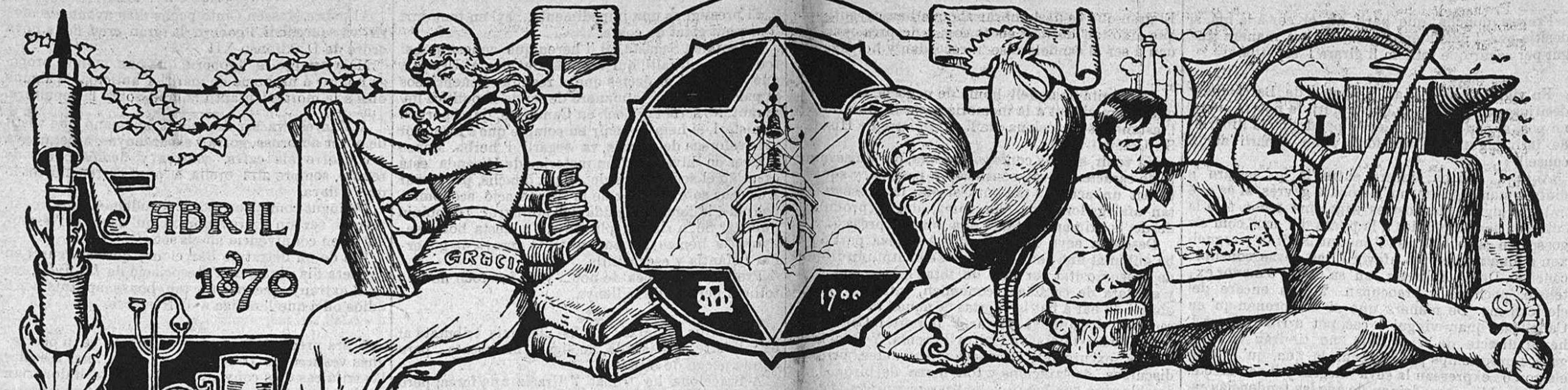

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

MOSSÉN CINTO VERDAGUER

ATALUNYA plora avuy la mort de son poeta més excels.

Jascinto Verdagner era un fill del poble, nascut de una família modestíssima, en un llogaret de la plana de Vich, y que mentres en mitj de las majors privacions cursava la carrera eclesiástica, havia de mullar la terra ab las suadas del seu front, en tant que la embellia ab els seus somnis y esbarjos de poeta.

El sacerdocí té 'l seu proletariat, y á n' aquesta classe humil pertenesqué quan estudiava 'l qui més tart havia de ser una gloria de las lletres catalanas ab sos admirables poemes *L'Atlántida y Canigó*, ab sas notabilíssimas coleccions de versos: *Patria, Idilis y Cants místichs, Flors del Calvari, Ayres del Montseny, Flors de Maria*, etc., etc.

Sas composicions, místicas en sa immensa majoria, puig l' embolcall de la sotana no li permeté desplegar las alas per altres espays ayrejats per l' alé de la vida moderna; pero de un misticisme pur y sincer, ofereixen totas las modulacions dels cants dels russinyols de las nostras salzaredas y tots els suaus perfums de las herbas bosquetanas. Son obras fillas de un cor d' ángel, que s' abeurava en l' amor de Deu y en l' afecte més entranyable á la terra mare que li havia donat la vida. De aqueixa terra catalana serán sempre 'ls cants de Mossén Cinto una gloria inmarcesible.

Y ell que per sos mérits universalment reconeguts y celebrats hauria pogut escalar elevadíssimas posicions dintre de la gerarquia eclesiástica, se contentá ab ser un modest sacerdot, més rich en virtuts qu' en bens materials.

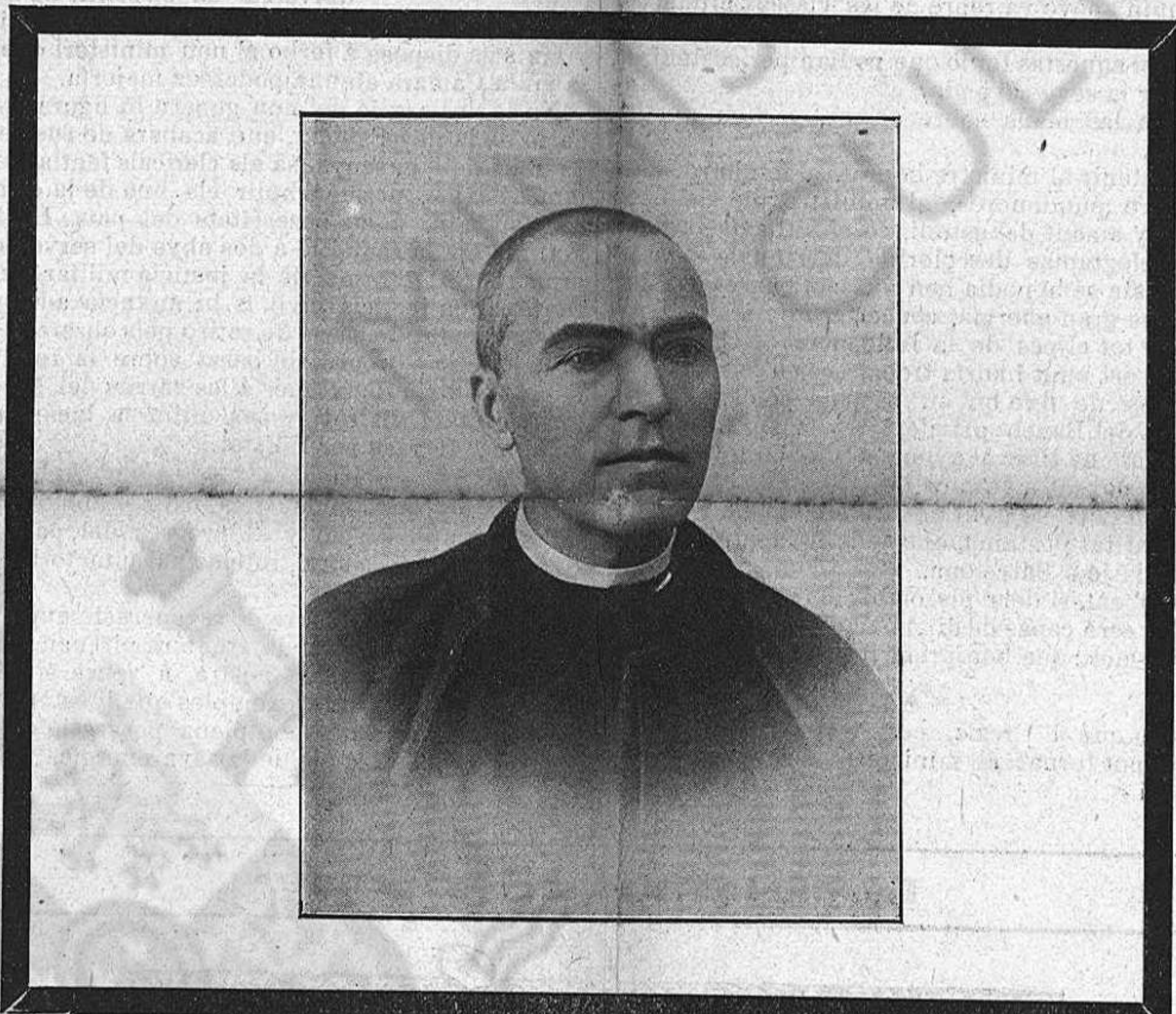
Era encare jove quan li sigué oferta una canonjia y la rebujá, considerantse indigne de desempenyar-la. No la deixá caure á terra l' llavoras íntim company seu Colléll, que avuy encare se 'n gaudeix.

Mossén Cinto s' contentava ab el càrrech de al moyner del Sr. Marqués de Comillas, que li permetia socorre molts miserias, consolar infinitas afliccions y donar expansió á son caràcter altruista més inclinat á pensar ab els altres que ab sí mateix. Al servey de aquella casa opulenta, alternant las prácticas de la caritat ab el cultiu de las lletres, gastá la flor de la seva joventut, fins que menysp' enhat el seu zel evangèlich y víctima de tenebrosas maquinacions urdidas pel jesuitisme, se vejà, com ell mateix expressá ab gràfica frase, *tret com un gos* de aquella opulenta morada, pera conèixer desseguida la miseria, l' abandono y la persecució.

Ben trista celebritat adquiriren sos implacables perseguidors, entre 'ls quals figurava en primera línia 'l bisbe Morgades, que arribá fins al extrém de privarli la missa, á n' ell, á Mossén Cinto, que havia sigut sempre un modelo de sacerdots. Empenyats, quan no pogueren més, en ferlo passar per boig, hagué de respondre á tanta hostilitat y á tanta calumnia, ab una serie de cartas que quedarán com un monument de grandesa d' ànima y d' elevació de sentiments, capás de avergonyar als que ab tanta sanya li feren recorre l' espinós calvari.

De aquella terrible campanya, en la qual trobá l' apoyo desinteressat de alguns periódichs liberals y republicans, n' havia de treure feridas incurables, que son las que al últim l' han portat al sepulcre á l' edat de 57 anys.

Mossén Cinto deixá ab el recort de una vida exemplar, amargada per las espinas del dolor, un monument literari, gloria y orgull de la terra catalana. La seva figura s' destaca com la de tots els genis, y s' anirà elevant quant més temps passi. Sas obras están destinadas á viure eternament. Sols ell podia ser místich en aquests temps de positivisme, de càlculs y de baixesas, per un privilegi especial del seu geni. Era un creyent fervorós y cantava lo que sentia ab una forsa de sugestió extraordinaria.

Mossén CINTO VERDAGUER
Mort á Vallvidrera 'l día 10 de juny de 1902.

Y pot citarse com un cas ben curiós que essent com era tan catalá, que havent treballat com treballá més que ningú pel prestigi de las lletres catalanas, no hagués figurat may en las filas políticas del catalanisme. Ni com á poeta cantá may l' odi á cap altra regió espanyola, ni aná á buscar en els sepulcres de la historia las bavaradas de anacrónicas y perniciosas reivindicacions. En sas conversas no s' recitava de condemnar els exclusivismes xorchs dels que ab l' excusa de son amor exagerat á Catalunya, tot sovint comprometen el seu esdevenir y més sovint encare la posan en ridícul. Per Mossén Cinto la grandesa de Catalunya y la grandesa d' Espanya estaban estretament unidas.

J. R. Y R.

ALS ENEMICHS DE LA POESIA

AB MOTIU DE LA MORT DEL GRAN POETA
MOSSÉN JACINTO VERDAGUER

Cargoleuvos de goig, bestias humanas, abdómens de gripau, caps d' aureneta, y enterreulo ben fondo á n' aquest geni que s' ha cansat de viure entre vosaltres.

Sobre son cos poseu á munts la terra, y atapahuila bé, porque no surti... que sas despulles se pudreixin prompte; la carn del poeta, es carn despreciable.

La dalla li ha segat la vida hermosa á n' aquest boig que deya boniquesas que no donan diners... ¡Mal lamp l' esfondrí! Si tots fessim com ell, somnia truytas, en los graners ni una llevor hi hauria.

¡Mes terra encara! ¡Mes terra! Que no s' digui que li negueu la pols d' hont tots sortirem, com la pols d' or en vida li negareu, sense caureus la cara, de vergonya.

No li aixequen cap monument ¡imbécils! qu' hauriau de crida als ganduls artistas

y encare vos dirian, malas llenguas, que 'ls diners que hi gastessiu costan llágrimas.

No desconydeu per res vostres negocis, que, per robar, las lleys fan esqueneta y 'ls pergamins comprats, son garantia, mercaders enriquits ab tráfeh d' homes.

Massa feu, si als trovayres que censuran la vostra vida tonta y miserable, un mos de pa 'ls llenseu que 'ls entretengui lo ventrell desnutrit que marxa ab pena.

Mes digne es lo llebrer d' heure las mollas qu' aplega ab gratitud de vostres taulas, qu' aquesta turba d' afamats poetas que mossegan la má que 'ls fa una almoyna.

No us mogueu dels palaus, hont tot es vida, per aná á la cofurna trista y freda de qui son cants endressa al Deu magnánim que foeh d' inspiració als poetas dona.

Sortiue sols, per soterrá á n' al geni, y castigueu á qui sa mort pregoni porque vosaltres, misers cuchs de terra, enfonzats en lo llot, d' aquí sou amos.

A. GUASCH COMBAS
10 Juny 1902.

INAUGURACIÓ d' estátuas á Madrid entre ellas la del héroe del Cascorro, que ho fou pel rey en persona, el qual se vejà aclamat per la gent del Rastro y obsequiat ab una décima per un xicotet. Totas aquestas demostracions populars sigueren preparadas pel governador Aguilera, qui, 'l día avants celebrá una entrevista ab una verdulera nomenada *La Loba*, y com es natural foren regiament recompensadas.

D. Alfonso XIII tingué ademés l' ocurrencia de visitar de improvís algún quartel, trayent las tropas al carrer. Com de aixó no n' estava enterat ningú, ni 'l Capitá general del districte, ni 'l ministre de la Guerra, conceller de la corona responsable, s' deya que n' Weyler presentaría la dimissió. Pero 'l general mallorquí ha demostrat una vegada més qu' es d' aquells que á la poltrona s' hi troban molt bé y que quan hi son s' hi quedan.

Vensut ja 'l plasso pera la inscripció de las asociaciones religiosas, se diu que passen de 6,000 las que han cumplert las ordres del Govern y 'l Nunci, qu' en aquest punt han marxat de perfecte acort. Se suposa que n' quedan encare algunas que ni la pena s' han pres de solicitar la inscripció, tan seguras están de que ningú ha de incomodarlos en lo més mínim. Es de creure que á las que no s' hajan inscrit voluntariament las inscriuran d' ofici y *ipax vobis!*

En Romanones tractava de publicar un decret consignant el dret del govern á inspeccionar els establiments d' ensenyansa á cárrech de las corporacions clericales. Ab aquest decret tractava sols de contrarrestar el mal efecte que venen produhint las complacencias del govern ab la clerigalla, pero sembla que 'l Nunci ha fet algunas indicacions y ellas han bastat porque n' Romanones tornés á ficarse 'l seu projecte á la butxaca.

Y no hi ha ja res més digne de consignarse. Lo expressat basta y sobra pera patentisar el gran de rebaixament á que ha arribat la situació liberal presidida per en Sagasta. Está cumplintse alló que sol dir tot sovint 'l home del tupé de qu' ell caurrá sempre del costat de la llibertat. En efecte, s' hi deixa caure ab tot el seu pes, sense altre resultat que aixafarla.

PEP BULLANGA

CONTRA 'L CLERICALISME

o acabo d' explicarme porque en Canalejas en el moment de disposarse á empendre 'l seu viatge de propaganda per las provincias de Llevant va anarse á despedir del home del tupé, puig se 'm figura que per aquest viatge no necesitava la seva venia.

Es á dir, sempre que á n' en Sagasta no li convingui qu' en Canalejas ara qu' es fora del ministeri fassi una campanya anti-clerical, mentres ell desde Madrid y fent servir á n' en Moret d' espátula, continúa amassant el pastel que te combinat ab el Vaticá, que tot podria ser.

En Sagasta ab la política fa com en Girona ab els terrenos de la Plassa de Catalunya, que, segons diuhen, litiga contra sí mateix. Vostés aixó no ho entendrán, pero ell sí, que ja ho diu el ditxo catalá: «Embolica que fa fort.»

De desitjar sería, que s' acabés de un cop ab aquesta política de equivochs, y ab aquesta manera de jugar ab las cartas amagadas, que no condueix sino á perpetuar el desconcert de qu' es víctima 'l nostre desventurat país.

Qu' en Sagasta no s' acabi de despendre de las sevas vellas manyas, ho compreném: ho te á la massa de las sanchs, y sino pogués fer fullerias políticas, estich més que segur que s' moriria. Pero en Canalejas no s' troba en aquest cas, y pitjor mil vegadas per ell si s' proposa imitar en aquest punt al home del tupé.

Precisa, donchs, que parli ab el cor á la má, si desitja que l'país l'entengui. D'altra manera tingui per segur que tothom li girará l'espatlla.

En vigíllas de visitar la ciutat de Barcelona y desitjosos de que desde que trepitji la nostra ciutat no posi el peu en fals, aném á pendre'ns la llibertat de ferli algunas indicacions y de donarli algun consell.

Aquí d'amichs sincers entre 'ls qu'encare 's diuen monárquichs, no 'n trobará gayres, si es que 'n troba algun. Els nostres sagastins tenen tota la seva conciencia política á la punta del nas, com els gossos de casa hi tenen l'instint. Flairan y segueixen al que millor pot afavorir las sevas concupiscencias. De la llibertat, en sa major ó menor extensió, poch se 'n preocupan. Menos encare del clericalisme. De manera que si comprenen qu' en Canalejas, quan vingui l'cas, pot arribar á ser l'hereu directe de 'n Sagasta, no tindrán com els gossos prou temps per remenar la quá, qu' es com els gossos expressan la seva alegría y l'seu afecte. Pero ay, si 's persuadeixen de que las tendencias radicales de 'n Canalejas l'allunyan del candelero y fan poch menos que imposible que las institucions puguin solicitar may els seus serveys, llavors no esperi d'ells més que desconfiansas expressadas ab més ó menos dissimulada cortesia, desconfiansas que prompte 's tornarán morradas, ronchs y de saires.

Pero en Canalejas no s'ha de preocupar poch ni molt de aquests Pares conveniencias, que per sí sols no tenen cap forsa, que no arastran ni un átomo de opinió, y que sols valen per la protecció que 'ls dispensan els governs, investintlos ab todas las prerrogativas inherents al caciquisme.

Ni dels conservadors, vaticanistas per essencia, ni dels regionalistas y catalanistas, més encatariats encare ab la clerigalla que 'ls mateixos conservadors, no esperi res més que una hostilitat rabiosa, tota mena de injurias y desprecis.

¿Qui, donchs, li queda á n' en Canalejas, pera ferli costat?

Tant sols el poble.

El poble estará ab ell, si ell se demostra digne de la seva confiança.

Y ab el poble hi estará el partit republicá, sempre que l'partit republicá compregui que apunta dret al clericalisme y tira ab bala.

La qüestió clerical, que fa d'Espanya una excepció trista y vergonyosa dintre de la culta Europa, es una qüestió superior á las conveniencias políticas de partit. Afecta al progrés de la nació y á la dignitat dels ciutadans. Mentres la taca negra no desaparegui, ni l'progrés será possible, ni 'ls ciutadans podrán sentirse alentats y ab las mans y la conciencia lliures pera cooperar á l'obra de la regeneració nacional.

Precisa, donchs, empendre una campanya enérgica y franca de desinfecció, y si en Canalejas ve animat del ferm desitj de iniciarla y dirigir-la, separant la vista de tot altre fi polítich de caràcter utilitari, tingui per segur que no han de faltarli á Barcelona sobre tot, entusiastas cooperadors.

Pero caldrá que renuncihi desde ara al intent temerari de arastrar foras populars al camp de la monarquia. Ni ab l'excusa de combatre l'clericalisme anirém may per aquest camí enganyós, que massa sabem que l'altar y l'trono tenen contreta una aliansa indestructible.

Més aviat haurá de comprendre en Canalejas que las grans batallas, quan hi ha elements bastants pera sostenir-les, s'han de donar en un camp ben desembrassat d'obstacles, cara á cara, y presentant el pit. Sols aixís y ab la ferma decisió de véncer ó morir es com se logran las grans victorias, que influixen en la vida dels pobles.

P. K.

L'URZÁIZ Á BARCELONA

En els temps de la febre d'or, per allá 'ls anys del 80 al 82, hi hagué á Barcelona un home d'empresa, organisador de societats y negocis, que donant papers per diners, veyá afiluir á las sevas caixas sumas considerables. Sas accions fossin de lo que fossin se cotisavan ab prima y l'seu valor creixía com l'espuma. Se 'l tenia per una eminencia, y á ulls cluchs eran seguidas las sevas inspiracions fins las més estrafalarias.

Encare recordo que va publicar una memoria creant una societat, en una forma tan complicada y fosca que ni ell mateix ho entenía, y á la observació que un amich va ferli sobre lo extrany que tot alló li resultava, ell li va respondre:

—Fui, tonto; quan menos s'entén un negoci de aquesta classe, més éxit alcansa. ¿Que no veus que ningú vol confessar la seva ignorancia?

De cops aixís ne tenia molts, y ab ells revelava son coneixement del mon y sobre tot de la gent cándida, que aspira á enriqueirse sense trencarse l'cap rumiant, quan en certas épocas els agafa de plé á plé la febre d'or. Ell ademés sabia enlhubernarla ab las sevas prodigalitats. Las inauguracions de las sevas empresas se distingían sempre per l'esplendor, per la fastuositat, pel rumbo ab que las realisava. El xampany y 'ls habanos de las millors marcas anavan á doxo. Y 'ls accionistas—sense considerar que tot alló sortia de las sevas butxacas, se felicita-van desde lo més íntim dels seus estómachs satisfets, de que 'l negoci, tot just iniciat, dongués pera tant.

Alló era Xauxa. Pero la seva esplendides se desbordava á Madrid, ahont solia anar tot sovint en busca de concessions. Allá 'l tenian per una especie de Nabab. Banquetes, regalos, prodigalitats inverosímils eran l'esqué ab que pescava en aquell mar revolt de ambicions y concupiscencias. Y poden contar si 'n tenia de amichs y admiradors!

Un día á un ministre caygut li va fer un present regí que 'l va sorprendre extraordinariament.

—Y está clar—deya ell, que ja havia previst aquest efecte.—Obsequiar als que governan es cosa corrent y vulgar de lo qual casi ells mateixos no 'n fan cas.

El gran qué es deslumbrar als que han caygut, per que aixó tan desusat els fa cop, y després quan tor nan á ser al candelero se 'n recordan y ho pagan.

La mónita de aquell home de negocis, no sé per que m'ha vingut á la memoria aquests días durant l'estancia á Barcelona, de l'exministre de Hisenda Sr. Urzáiz.

Va venir, segons confessió propia, per un assumpto de caràcter privat, sense cap fi polítich, y aquí ha trobat un'acullida tan entusiasta, tan obsequiosa, tan afalagadora que, per forsa, degué produhirli desde 'ls primers instants una gran sorpresa.

Desde la seva arribada fins á la seva partida s'ha entaulat una competencia de sollicitud, un frenesi de obsequiositat per part de todas las corporacions y entitats de caràcter económic, interessadas en obrirli de bat á bat las portas de aquell archivo de la cortesia, de que va parlar l'immortal Cervantes. Quan l'una 'l deixava l'altra 'l prenía. Y á copia de visitas, excursions, refrescos y banquetes, brindis, discursos, declaraciones y tota mena de piropos, no sembla sino que hajan volgut posar á proba la serenitat del seu cervell y la forsa de resistencia del seu estómach.

Casi valia la pena de usar com á bons comerciants, la báscula pera medir el resultat de todas aquestas demostracions y en especial de las manducatorias; la diferencia en més de lo que pesava l'Urzáiz al sortir de Barcelona sobre la que pesava al venirhi, hauria pogut marcar els kilos de consolidació del entusiasmisme dels barcelonins en la persona de un ministre caygut.

Y encare dirá l'adagi:—Del arbre mort tothom ne fa llenya!

Pero 'ls arbres morts, en el nostre país, no son els ministres que cauhen, sino 'ls ministres que s'quedan.

El mateix Urzáiz es un exemple de lo que afirmém.

Quan formava part del ministeri Sagasta, fins en lo més fort dels seus empenyos regularisadors de la circulació monetaria y en lo més ferm de sa campanya contra 'ls privilegis inaudits del Banch d'Espanya, salvant tres ó quatre telegramas de felicitació quíun apoyo va rebre de las classes productoras de Barcelona?

¿Van fer aquestas tot lo que podían per sostenirlo, per evitar la seva cayguda?

Pósinse las mans sobre el cor, y díginho ellas mateixas.

Per sostenir al ministre honrat, al ministre serio, al ministre pundonorós, al ministre plé de bona voluntat y amant del estudi, no 'n hi havia prou ab aquells telegramas descolorits, dels quals el maliciós Sagasta se 'n podia ben riure: era necessari desplegar una gran energia, concertar una acció eficaz, fer sentir tot el pes de la influencia de Catalunya, qu' en aquest punt hauria trobat eco en lo restant de la nació, y de fixo qu' en Sagasta colocat entre 'l monopoli del Banch privilegiat y las protestas del país, avants de tirar al aygua al popular ministre, s'hi hauria pensat una mica.

Ara ben poch se 'n hi donará de aqueixa especie de popularitat póstuma, que se li ha creat, ab motiu del seu viatge á Barcelona.

Quan s'enteri dels pisolabis que tant se li han prodigat, será capás de dir, ab maligna rialleta:—Me 'n alegro molt: que bon profit li fassin!

Creure que l'Urzáiz, per haver caygut plé de prestigi, pot tornar al ministeri, avuy per avuy es un somni.

El prestigi es una impedimenta... ey! en tant duri 'l present estat de cosas.

No será en Sagasta, ni l'heren que aquest pugui tenir quan ell falti, qui cridarà de nou al Urzáiz á que desenvolli projectes que si resultan beneficiosos al país contrarian la manera de ser de la política imperant. No sería tampoch en Canalejas, qui 'l porti al ministeri, si hem de tenir en compte que á lo millor dels esforços del Urzáiz, va segari l'herba. Menos pot ser en Silvela, qu' en materias de Hisenda está casat ab el seu Villaverde... ¿Qui, donchs, pot tornar á colocar sobre l'altar de la regeneració económic del país, la figura cayguda del ministre? ¿L'opinió pública? Se 'n riuhen plé bé de aquesta bona senyora 'ls homes que perpetuan la manya de gobernar befantia y escarnintla.

Precisaria fer foch de nou... y de fer foch ne fuig tothom per por de la llenya.

No vol dir tot aixó que 'ls obsequis tributats al exministre de Hisenda, no siguin merescuts... pero sí que pecan de tardans.

A Barcelona ha trobat l'Urzáiz una forsa; pero quan ja no li quedan medis d'emplearla.

Durant la seva estancia entre nosaltres, tant pels obsequiants com per l'obsequiat s'ha fet un consum extraordinari de sabó y d'encens.

Pero ja se sab que 'l sabó se 'n va en brumera... y en quan al encens se desvaneix en l'atmosfera sense deixar rastre.

P. DEL O.

A 'ls francesos tenen nou ministeri baix la presidencia de Mr. Combes, home de talent clar, de iniciatives enérgicas, de una formalitat inquebrantable y de un probat radicalisme.

Ha parlat á Fransa 'l sufragi universal en el sentit de que se accentuhi més y més la política de acció republicana, y aixís se disposa á ferho el nou ministeri que conta en la Cámara ab una poderosa majoria.

En la declaració del nou govern hi figura la derogació de la llei Falloux, que acabará de sustreure l'exercici de 'l ensenyansa als clericals fentla completament laica, pera cumplir els fins de la ciencia y correspondre á las necessitats del país. Hi figura així mateix la reducció á dos anys del servey de las armas y la reforma de la justicia militar armoni-santla ab la justicia civil. S'hi anuncia ademés de l'establiment de casas de retiro pels obrers, l'estudi del impost progressiu basat sobre la renda, á fi de que contribuixi més á las cargas del Estat quí més utilitats disfruti, y per últim la incautació de las líneas férreas per l'Estat.

Totas aquestas midas tendeixen á donar un gran impuls á la ilustració y al progrés del país, aixís com á la millora moral, intelectual y material de las classes proletarias.

Tant-de-bó que l'ayre de regeneració que á Fransa 's respira, traspassi la frontera pirenaica y oregi aquest desgraciát país nostre, á veure si á la fi 's desperta davant dels exemples que li están donant pobles com el francés, en plena possessió dels seus drets y en plé exercici de la seva enérgica voluntat

Al pobre Mossén Cinto pochos días avants de morir, va concedirli 'l govern la gran creu de la nova ordre de D. Alfonso XII.

Mala sombra té 'l govern, que fins quan se proposa honrar á un home de mérit, s'anticipa de alguns días á la mort plantantli la creu sobre la sepultura.

A Manresa va ser descubert un mano que vestit de obrer ab brusa, gorra y espartenyas, acostumava á concorre als cafés, centres y demás punts de reunió, sempre ab l'orella á punt de recullir tot lo que 's deya.

Detingut com á sospitós y degudament interrogat, resultá ser un frare caputxí qu' exercia l'espionatge, en connivencia ab els seus superiors.

Fill de un lletrat de Barcelona, que ha figurat en primera fila dintre de l'Associació de La Fulla, res te d'extrany que mostri tan bonas aptituds per l'odiós ofici que l'obliga á disfressarse.

Y ara pregunto jo:—Si á un obrer se li ocorre- gués vestir-se de frare caputxí, pera anar á espisar las trifulcas dels convents ¿quín tracte li donarian els frarots de las caputxas? ¿No es cert que á garrotadas se 'l traurían del davant?

Donchs procurin tenirho present els obrers, y no olvidin que per certas malalties traidoras no hi ha remey més eficaz que l'aixarop de vara de freixa.

Ja 'm dispensarán que no m'ocupi poch ni molt de huelgas en cap sentit.

A istil de quas de pansa, per si hagués perdut la memoria, vaig rebre l'altre día 'l següent ofici:

Capitania general de Cataluña.—E. M.—Sección Censura.—Circular.—En vista de que la forma en que la prensa periódica de esta Provincia sigue dando cuenta del estado de las huelgas, puede ser causa de la prolongación de las mismas por la excitación que se produzca en el ánimo de patronos y obreros por las profecías y comentarios de los periódicos y publicación de cartas de los contentientes, he resuelto recordar á Vd. que subsiste vigente la prohibición á que se refiere la circular de 22 de mayo próximo pasado, y que ya sin más advertencias procederé contra las empresas periodísticas que á ello no se ajusten.—Dios guarde á Vd. muchos años.—Barcelona 9 de junio de 1902.—Enrique Bargés.—Sr. Director de LA CAMPANA DE GRACIA.

Sobre aquest punt ja compreneu que á fi de no pendre mal, tinguem que apelar al medi de posar palla al batall.

Un núcleo de diputats radicales francesos tenen el projecte de venir á Espanya á tornar la visita que poch temps enrera varen rebre dels diputats radicales espanyols.

Ben vinguts siguin á sembrar llevers de fraternitat republicana, que ja 'ns cuydarem de conrearlas atenentnos al proverbí: «Qui sembra cull.»

Demá cumplirá un any de la mort de nostre entraneyable amich D. Joseph Ll. Pellicer.

LA CAMPANA dedica un recort al gran artista que tant feu per ella y que tantas vegadas honrá sas planas ab els admirables fruits de son talent privilegiat.

Per haverse reconegut als acreedors extrangers el dret de fiscalisar las Aduanas, reyna á Portugal un disgust extraordinari. No sería extrany que 'l poble 's sublevés contra 'ls que han entregat la sort del país als estrangers.

Lo qu' está succehint á Portugal no tardará á reproduhirse á Espanya. Al igual que 'ls portugueses devém més que lo que tenim, y á iguals despilfarrs corresponden iguals vergonyas.

Lo únich que falta veure es si 'ls portugueses serán prou virils, y si nosaltres sabrem serho també per evitar que el cas arribi.

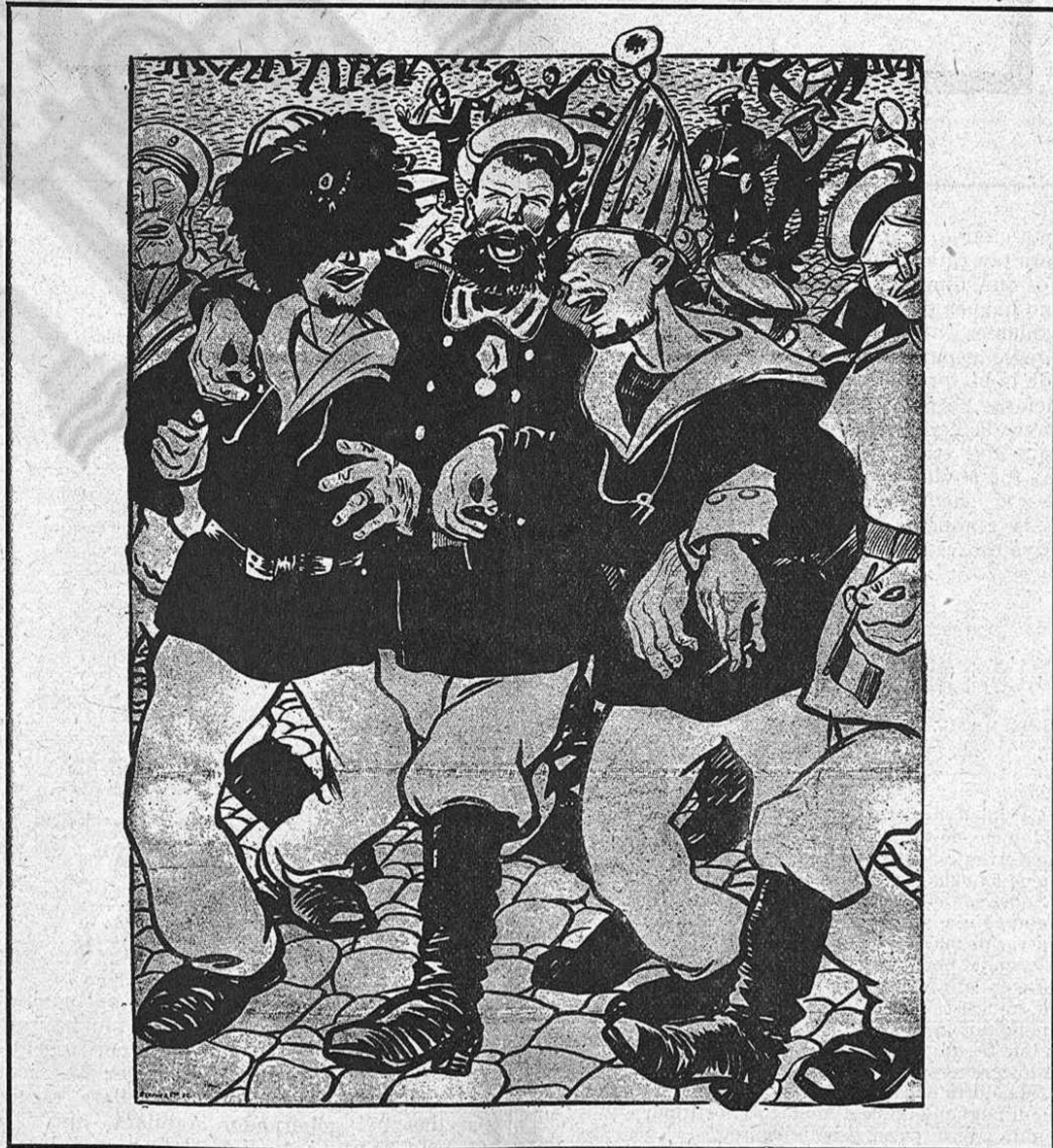
HOSPITALET DEL LLOBREGAT, 10 de juny. Causá un efecte que se sembla molt al fástich veure á un arcalde republicá y ab ribets de lliure-pensador pendre part en la professó que 's va celebrar el diumenje, día 8, en aquesta vila.—Per cert qu' en ella l'home negre, empenyat en fer descubrir á un jove, va sortir-se de la fila y va sortirse també de test, tals foren las paraulas descompostas qu' eixiren de la seva boca. (Estém ben posats ab aquestas arcaldes y ab aquestas parroquidermosi)

CAPSANAS, 10 de juny. Anys enrera 'l nostre ajuntament cridá á tots els veuhns á una reunió en la casa del poble, y s' acordá, en vista de la impossibilitat en que 's trobavam de satisfacer la contribució de consums, atendre á lo menos als gastos del poble (secretari, agutzil, impresos, sellos y presó del partit), pagant en dos anys tres vegadas la cantitat senyalada en el reparto. Donchs bé, ara resulta qu' en dos anys hém pagat casi 'l doble de lo que s' acordá, y 'ls compromisos á que 's destinavan las sumas han quedat desatesos. ¿Qué s' ha fet dels diners? Ningú ho sab. Jo aixís ho faig públich per si algú té noticia del seu paradero.

CAPELLADES, 3 de juny. Els administradors de la tradicional festa del carrer del Ninot, determinaren celebrarla prescindint de tota funció religiosa, figurant en las llistas la casi totalitat dels capelladns qu' están á matar ab l'home negre. Dos satélits de aquest demanaren que 'ls hi fos concedit el celebrar funció de iglesia, lo qual se 'ls hi tolerá, ab la condició emperó de que no havían de anar á captar per las casas, y de que la funció en tot cas la fessin dintre de la iglesia y sense sortir al carrer pera res. S'hi avingueren y aixís ho han fet; pero ja que no podían d'altre modo, s'han embravat ab un verdader abus de campaneria, demostrant qu' eran uns verdaters toca-campañas. En cambi els altres, els auténtichs, han llogat una orquesta de Igualada y vinga Marsellesa y passejarse pels carrers, acompanyats de 400 homes y ab continúas mostras de agrado de casi tot el poble que prorrumpia en continúas riatladas. Creguin que la cosa s'ha fet molt simpática per lo que ha tingut de popular.

MASSANET DE CABRENYS, 3 de juny. Dels quatre escarabats que 's campan la vida en aquest poble, n'hi ha un ab la cara picada com un garbell, que 's fá notar per las sevas intemperancias. Al dematí ha dit que avuy á la tarde 's faría la professó, advertint que als que no 's descubrisen y s'ajonlessin al pas de la mateixa, se 'ls denunciaria per que fossin castigats seve-

La caricatura al extranger

BORRATXERA PATRIÓTICA.—La Marsellesa... L'himne rus... Tots dos barrejats. (De Le Rivre.)

rament.—Sortí en efecte la professó, y de poch li aná com no poguessin ferla per falta de portadors del tálam, lo qual sens dupte féu baixar una mica las agallas al mossen de la cara picada. En cambi dos dels seus companys embestiren a un parell de joves que al toparse ab la professó varen ficar-se a una entrada, esperant que aquella hagués passat, y que resoltament, si bé 's descubriren, se negaren a ajonollarse.—Vaja, que per evitar aquests escándols, en un poble tan lliberal com el nostre, se 's hauria de privar de que interceptessin els carrers. Ja n'hi hauria prou ab que la professó 's anés per dintre.

RODA DE BARÁ, 4 de juny

Tenim una majordona molt salamera, y que té dominat de tal modo á mossén Jan, desde que va portarla á Barcelona en cotxe de segona classe, que bé 's pot dir que se li ha posat la sotana y á n'ell li fa portar las faldillas. Si 'l vejessin, sembla una gallina mullada. La trenca-cantis es la que mana y disposa en la forma que li sembla bé: ella es qui nombra als administradors de la iglesia y fa y desfá com si sigués á ca 'l sogre. Si li convé que mossén Jan tiri trona avall á una persona del poble, ja está. Jo fins crech que fora capassa de dir missa, si no fos que li haurían de tallar la qua. Aixó sí, de gelsa y trapacera n' es molt, arribant fins al extrém de vigilar á mossén Jan per sapiguer quina dona es la que está més temps al confessorari. ¡Ay, pobre Jan, y que n' passarás de disgustos si no logras emanciparte de una dona que segons sembla 't té lligat ab el víncul de ferre de la escudella!

SANT JAUME SASOLIVERAS, 9 de juny

L' altre día el nostre rebadà vá enflarse al cossi, emparentats contra 'ls canóns que han comensat á emplenar els paguesos per impedir las pedregadas, ab resultats magnífichs. Ab eloqüencia d' orador de peu de marge y font contraccions ab aquella cara que la naturalesa va desfigur, digué que 'ls tals canóns son invenció del dimoni, y que quins els adoptan demostren las sevas simpatias per la ciencia, casi sempre heretja y la seva desconfiansa per la Deu, que vetlla pels interessos dels escullits. Bona proba que ha vingut á donar rahó al camálích místich es que una tremenda pedregada ha malmés una pila de vinyas no resguardadas pels canóns, inclosa la propietat de un satélit del ensotanat, mitj cacich, mitj reventa pobres.

PER MAL CAMÍ

I ha pobles que son com certas personas: per cruels que siguin las lliçons que reben de l' experiencia, no escarmentan.

A tal individuo 'l dols li perjudica la boca. ¡Prou ho sab ell! Cada cop que menja no mes una admetlla, una sola admetlla ensucrada, ha d' anar corrent á cal dentista, ha d' anar corrent á cal dentista, demanantli per Deu y pels sants que 'l lliuri del mal de caixal.

—¡Ah!—diu l' home després, al trobar-se una mica aliviad.—Ara si que ¡llestos! No estich per patir tant tontament. ¡May mes lleminaduras!

¡May mes!... Pero 'l endemá, passant per davant d' una confiteria, s' enamora d' un magnífich ramellet de crocant que veu al aparador, y ja torném á serhi: altra vegada mal de caixal, altra vegada corredissa á cal dentista y altra vegada formal y solemne promesa de no reincidir may mes.

Y no reincideix... fins al cap de dos ó tres días. Aixís son certs pobles; aixís es, desgraciadament, Barcelona.

Prou ho sab la rumbosa ciutat dels comtes que la fastuositat ab que sol sobre als grans personatjes que de la Cort ens venen á veure, li ha portat casi sempre conseqüencias desagradables. Lo mateix que si ho diguessin á la paret: á pesar dels pesars, en presentant-se n' un, ha d' obsequiarlo, no se 'n pot estar.

L' altra senmana va venir aquí el senyor Urzáiz; un dels conspicuos—com ara sol dirse—del partit sagastí, y ex-ministre d' Hisenda en l' anterior ministeri.

Prescindint de si 'l tal Urzáiz es mes ó menos home de bé que 'ls altres y deixant de banda per un moment las bonas ó malas intencions que durant el temps qu' estigué en possessió de la cartera va demostrar, jo no sé sino que ha sigut ministre, qu' es possible que 'n torni á ser y que figura en la plana major del partit avuy dominant.

¿Qué vol dir el «partit dominant?»

La societat de sangoneras que 'ns xucla la sanch del cos y 'ls diners de la butxaca; la quadrilla de... caballers que 'ns explotan, ens pelan y 'ns deixan sense camisa; la trepa insaciable que 'ns aixafa á copia de tributs, impostos permanents y transitoris y contribucions de totas menas y colors.

Donchs bé; ha vingut á veure 'ns un representant d' aquesta aburrida colla y ¿cóm se 'l ha rebut? ¿Quina acullida se li ha dispensat?

Una nuvia durant la lluna de mel no es més obsequiada pel seu enamorat galán que lo que ho ha sigut l' exministre per las classes directoras de Barcelona. Si no que 'ls tálams estavan tots compromesos per mor de las professons del Corpus, sota tálam l' haurían passejat per aquests carrers.

Banquets aquí y allá, partidas de camp, excursions, recepcions, vetlladas, festas particulars y colectivas; tot lo que l' agrahiment, la simpatia y l' admiració solen dedicar als héroes, als sers extraordinaris, als benefactors de l' humanitat.

—Miri, senyor Urzáiz—li han dit, ensenyantli 'l Parch.—miri quins jardins més agradables y ufanos sos gastém aquí.

—Assombrisi!—han tornat á dirli, passejantlo per las Ramblas y pels carrers del Ensanche.—Repari quinas construccions més espléndidas y elegants.

—Veji aixó!—li han repetit, portantlo al cim del Tibidabo.—Veji si en lloch del mon ha contemplat una capital tan pintoresca, tan lluminosa, tan alegre com la nostral...

Y l' exministre, es clar, s' ha fregat las mans de gust y, guardantse ben bé de dirho, per no despertar la llebra, ha pensat:

—¡Verdaderament, aixó es Xauxal!... ¿Y aquests son aquells murris que fan tant el pobre y no pararan may d' aixordarnos ab las sevas exclamacions?... ¡Fihéuvose'n!

Sí, senyors: aquesta es la reflexió que s' ha fet l' Urzáiz, y en realitat no se 'n podia fer d' altra.

Quant diferent hauría sigut el resultat de la visita del exministre d' Hi-enda, si 'ls mangonejadors de Barcelona haguessin sapigut enmotllarse á lo que las circumstancias exigian!

Jochs infantils

Els entreteniments del noy de casa.

¿Que 'l home 'ns venia á veure? Bé. No se 'l havia de rebre á puntadas de peu ni ferli mala cara; pero tampoch era convenient treure per ell més al sol que no hi ha á l' ombra, ni enllubernarlo ab aquesta fanfaroneria riuystauletica, qu' es una de las cosas que més perjudicis ens han ocasionat en l' últim quart de sigle.

¿Se li volia fer seguir la ciutat? Pues se l' acompanyava á la plassa del Oli, al carrer de 'n Cuch, á la volta de 'n Cirés...

¿Hi havia 'l pensament de mostrarli la situació de la nostra industria? Se 'l portava á veure un parell de fabricas paradas, presentantli al mateix temps uns quants mils treballadors sense feyna.

¿Se l' convidava á dinar? Un tiberi ben modest, á l' altura de la situació: sopa, carn d' olla y per postres unhas quantas admetllas torradas.

Y després d' aixó, se li deya:

—Ja ho veu, senyor Urzáiz, pobrets y alegrets. L' estat en que 'ns trobém, gracias á la desenfrenada codicia dels governs de Madrid, no 'ns permet fer més en obsequi seu. Avans, els nostres carrers feyan goig, las nostras fabricas eran centros de vida, en els nostres dinars hi havia xampany. Avuy... ja ha tingut vosté ocasió de véureho. ¡Misericordia y companyal!

No s' ha fet aixís, y molt será que no toquem aviat las conseqüencias de l' equivocada conducta dels nostres cap-padres.

L' Urzáiz, tot fent el pagés, ha pres nota de lo que ha vist, de la riqueza que ha olat y del xampany que s' ha begut, y es més que segur que 'l seu primer pas al tornar á Madrid será arribarse á casa de 'n Sagasta y dirli ab la satisfacció del home que ha fet un gran descubrimient.

—Don Práxedes, vinch de Barcelona prodigiosament encantat. ¡Alló es una vinya! Ja 's pot augmentar una mica més la contribució.

FANTASTIQU

DESPEDIDA

¡Adeu, bella Catarina! D' alló que temps endetrás havíam parlat, naranjas: me 'n retrato; net y clar.

No ho prenguis com un desayre, ni creguis que s' ha apagat l' amor immens que 'i tenia. ¡No, Catarina, aixó may!

Per mi segueixes, com sempre, sent el tipo més barbán que hi vist d' ensá que tinch vista, y 'l meu cor, sós al pensar en tas numerosas gracias, s' extremeix y 'm fa un trip-trap, que sembla que á dintre hi tingui un automóvil... ¡mamá!

Peró d' amor, Catarina, no se 'n viu. M' ho he rumiat vintiquatre nits enteras, (naturalment, desconcant las estonas que dormia) y he comprés que continuar parlant de matrimoni, era mantenir un engany que havia d' acabar al últim ab un serio daltabaix.

Sense medis de fortuna, ni esperansa en el demá, ¿qué faríam si 'ns casséssim? ¿De qué viuríam, veyám? De petóns y d' abressadas no 'n faltarian, es clar;

pero ¿y 'l pa? ¿y l' escudella? ¿y la miqueta d' entrant qu' en aquest món necessitan fins els cors enamorats?

¿Te faria gayre gracia que un día per esmorzar t' oferís una postura en comptes d' un ó ferrat? ¿Sabrias may avenirhi á aná al llit sense sopar, á pesar del meu carinyo? ¿Oy que nó? Pues aquí están especificats els móvils que m' obligan á donar el pas que dono, deixante sola y ab un pam de nas.

Sí, encisera Catarina; després de molt calcular hi decidit ferme frare. ¿T' escandalizas?... Veurás. Jo he fet aquest raciocini: Casarme, fora juntar la carpanta y la miseria, y quedarne condemnat á arrastar tota la vida el pesat jou del treball. En cambi, ficarme á frare, equival á assegurar per sempre mes las garrofas, sense 'l menor mal-de-cap.

Sigas un xich enrahonada: entre un segur benestar y un pervenir de tragerias, ¿podia jo duptar?... ¡May! Deu—ja ho sé—ha dit: Estimeuvos; pero no ha dit: Entre un pa y quatre caricias, quedat ab las caricias. ¡Qu' es cas! El primer deber del home es assegurar la pau interior; es dir, la marxa d' aquest organo essencial que la gent ne diu estómach.

Peró—dirás tú:—es extrany que 'l pensament que fas ara no l' haguessis fet avans.

¡Ay, salada Catarina! Ab tota sinceritat dech dirte que t' equivocas: al menos feya dos anys que ho duya á la barretina; pero, com que á cada instant sentia explicar que als frares els hi farían avint no sé quantas picardias, jo pensava: ¿Qué 'n treurás de posarhi, si als dos mesos potser t' estomacarán y t' armarán un xibarri com el del any trenta y tants?

Peró com que 'ls días passan y veig que tot es xerrar, y á jutjar per lo que observo alló que deyan va llarch, ja no espero més. Dimecres, si no puch ferho dimars, passo la sagrada porta del convent dels Frares blaus, y ¡abur, tendra Catarina, ja 'm tindrás encaputxat.

Ab tot, paysá ras ó frare, may en mí s' esborrará el teu recort, y si un día tens la magnanimitat de vení allí á confesarte, ¡ah, Catarina, veurás ab quín sant afecte t' rebo en ma celda virginal y ab quín accent més dolcíssim absolch tots els teus pecats.

C. GUMÁ

MINISTERI, BIS

ENCARE que es cosa completament impossible edificar res sól sobre la sorra, sempre queda gent de bona fe que s' entretien fenthi castells. Encare qu' es cosa comprovada que baix la funesta gefatura de 'n Sagasta es impossible proposarse res de profit, encare hi han hagut homes de bona voluntat que han perdut el temps arreglant bons propósitos.

Clamava la opinió contra els abusos del Banch d' Espanya y contra la ruïnosa política financiera dels governs de la Restauració, y el bon Sr. Urzáiz criat per equivocació pera formar part d' un ministeri sagastí, 's proposa donar satisfaccions al país posant á rotlló al may prou tip Banch d' Espanya y encaminant la Hisenda espanyola per redemptors viaranyes. Pero en Sagasta s' adoná á temps de que hi havia qui desentonava en el concert de baixas passions y mesquinesas qu' ell dirigeix, y s' apresurá á despendres d' un home que ab sos acerts anava á comprometre'l.

Aburrit el poble de tanta moxigateria com impera en todas las esferas, exigía que la orientació del govern fos decididament cap á la esquerra; pera sortejar el temporal, s' avingué en Sagasta á que en Canalejas fos la taca roja que donés significació democrática al ministeri, pero quan va veure que resoltament las paraulas havían de tornarse fets, enjégá sense escrúpols fora del ministeri al cándido ó mes que llest Canalejas.

Lo ministeri torna á ésser lo que vol en Sagasta; una colla d' inutilitats entregadas ab tot l' ardor á la penosa tasca de no fer res.

Y mentres el ministeri va matant las horas, els ministres volcats emprenen excursions de propaganda y á l' hora que l' Urzáiz va exposant y predicant son criteri salvador en qüestions financieras, en Canalejas escampa democracia y alé de llibertat per tot arreu.

Entre en Canalejas, l' Urzáiz y alguns altres ministerials que van pel mon propagant ideas sanas, forman una especie d' altre ministeri dins del partit lliberal; ministeri de per riure que treballa mes que el de debó y té ó proposa solucions per tots els problemas pendents.

La qüestió religiosa

ó 'l cas que fan á Roma de las nostras reclamacions

—Tingui, Rampolla; posi aquesta nota á son puesto.

La República francesa y 'l clero

—Aquí tens el brevari, y do'm l' altre llibre, que d' ensenyar als francesos vull cuidarme'n jo mateixa.

Tenim donchs avuy casi dos ministeris fusionistas. Un que vol obrar y un que podria ferho. Desgraciadament el que vol no pot y el que pot ni vol ni 'n sab.

JEPH DE JESPUS

El gran savi inglés Herbert Spencer, á pesar dels vuitanta anys que pesan sobre las sevas espaldas, quan empunya la ploma, ho fa ab un brío qu' envolaria la gent jove.

O sinó vegin si ab més pocas paraulas pot trassarse el retrato de Mr. Chamberlain:

«Es un home ambiciós y de carácter despóich, que ha après en el Consell municipal de Birmingham l' art de fer treballar als demás en son profit.»

En efecte, aquest art egoista y utilitari l' ha portat ara últimament á consumir la mort de 50,000 inglesos y 'l derrotament de 6 mil millions de franses en la guerra del Sud d' Africa, tot per l' ambició de apoderarse, á benefici de las societats en que interessa, de las minas d' or del Transvaal y Orange.

Lo que sembla mentida es que un poble com l' inglés que tant blasona de práctic, s' avingui á estar baix el domini de aquest tétrich negociant.

A un amich meu, que professa ideas molt radicals, l' altre dia li preguntavan:

—¿Qué te 'n sembla de lo que ha fet el rey, tractant las tropas al carrer?

—¿Qué vols que me 'n sembli... ¡que si jo pogués, també las hi trauria!

Una dita del avi Sagasta, á propòsit del viatge de propaganda de 'n Canalejas:

—Vaja, que per en Canalejas aquest viatge pot tenir las mateixas conseqüencias fatals que tingué l' ascensió del aeronauta brasileny Severo, que 's va estrellar junt ab el seu ajudant porque no sabia manejar el timó.

No correrá may aquest perill l' home del tupé, per la senzilla rahó de qu' ell no s' eleva... sempre vá rastrejant per terra.

En cambi, en Canalejas, encare que 'l globo de la democracia monárquica se li reventi, no 's farà mal, sempre que sábiga valerse del salva-vidas de la democracia republicana.

Bon principi de reynat, ¡á fé de Deu! Un bon número de aristócratas de Madrid s' entretenen lidiand badells en una plassa que han construït pel seu us particular. ¡Digna ocupació dels que pretenen ocupar dintre de la societat epanyola 'l lloch més alt!

Per cert que l' altra tarde, 'l duch de Auñón va clavarse una banderilla al taló. Si de aquesta feta queda coix, podrá afegir dos blasons més al seu escut: una banderilla y una crossa.

Sols dos diputats cataláns, els Srs. Roig y Bergadà y Travé van declarar-se adherits á 'n Canalejas.

Pero després de consultarho ab el coixí, han declarat que la seva adhesió sols es condicional, y en tant l' ex-ministre de Obras públicas accepti la jefatura indiscutible de 'n Sagasta.

Més clar: els Srs. Travé y Roig y Bergadà no s' adhereixen á no ser que se 'l enganxi ab pa mastegat.

En Capriles, gobernador de Valencia, tracta aquella republicana provincia com si sigués una insula filipina. Avuy agafa á uns quants periodistas y l' endemá desafia á 'n Blasco Ibáñez. Pero quan aquest accepta 'l reto, l' aplassa pera millor ocasió, lo que vol dir que fuig d' estudi, abstenintse de dimitir el càrrech pera posarse en condicions de batres ab el seu rival.

Llavoras per fer una cosa ó altra—perque ell, com aquell personatge de 'n Pitarrá, sense fer res no

hi sab estar—envia un ofici al arcalde prevenintli que 'ls regidors deuen abstenirse de tractar assumptos relacionats ab la religió ó la política.

Y ara van á veure lo qu' es bonich.

Un regidor, atenentse á las ordres de aquest nou Sancho, diu:—Ja que la política y la religió están excluhits dels nostros debats, ens ocuparem de cambiar el nom de alguns carrers, porque ja haurán reparat que n' hi ha alguns de molt ridículs. Aixís jo proposo que al Carreró de las Impertinencias, se li posi desad' ara 'l títol de Carreró del Gobernador Capriles.

¡Be pel regidor valenciá! D' aixó se 'n diu regalar una xufia ab tot salero.

Llegeixo en un telegrama de Madrid: «S' assegura que 'l rey va treure dos noms dels que li va proposar en Romanones pera la gran creu de Alfonso XII. Se diu que un dels proposats era en Pérez Galdós.»

Casi n' hi ha per alegrarse, porque si á D. Benito li haguessin penjat al coll aquella creu, es més que segur que per escriure dramas anti-clericals li hauria servit de destorpi.

El nou ministre Sr. Suárez Inclán, ex-registrador de la propietat, diu que may se n' havia vistas de més frescas que tenir que ocuparse de qüestions relacionadas ab l' Agricultura, l' Industria, l' Comerç y las Obras públicas que son las compresas en el departament ministerial que li ha sigut confiat.

Ara pregunto una cosa: ab un que no hagués fet may sabatas ¿s' hi calsarian vostés?

Donchs el reparo que 's te ab un sabater, no 's te ab un ministre de la corona.

Per aixó á la pobra Espanya, en tot y per tot, la fan anar sempre descalsa. Els seus ministres ni á sabaters arriban.

Prou en López Domínguez volia alzar bandera per oferir al nou reynat un partit nou de trinca; pero s' ha quedat sol com sempre... sol ab el seus canaris.

S' ha de desenganyar l' héroe de la guerra de Melilla; lo mateix com á particular que com á polítich,

no li queda més que una feyna á fer: bufar l' escayola.

Ell la bufa y 'ls altres se la menjan.

Propòsit de las preferencias de 'n Sagasta sobre 'ls ministres prescindint dels més significats com á liberals, per conservar als més coneguts per sas tendencias reaccionarias, dona probas de una torpesa inaudita.

Es com si un home de negocis tirés al aygua 'ls duros legítims y 's quedés tan sols ab els sevillans.

El caure del ministeri no vol dir re, en realitat: lo que té importancia es veura si 's cau de peus ó de cap.

Jo 'm concor-concordaria, jo 'm concor-concordaré, jo de lo que diu don Práxedes no acostumo á creure'n res.

Si en Canalejas no passa d' una volta el Rubicón, lo qu' es rondant per las voras no farà may res de bó.

Ell va descalficarme, jo vaig dirli poca-solta... y aquí 'ns tenen á tots dos tan tranquils com si tal cosa.

Que las Corts siguin obertas, que las Corts siguin tancadas; lo cert es, germans caríssims, que 'l preu del pa no s' abaixa.

L. WAT

XARADA

AB MOTIU DE CELEBRAR LAS FESTAS REALS

Escoltí'm senyó Total... ¡quarta-tres sembla á vosté, com las festas podem fé quart podent tení un real!

Crech que tothom mes s' estima ferlas per la Hu-segona patrona de Barcelona... ó tirarho tot al prima.

Perque si trayém la suma dels gastos quan están llestas, ¡quart sab qui paga las festas?... es lo poble, y festa... fume.

EUDALT SALA

ANAGRAMA

Vaig anar al riu Total á pescar l' altre diumenge, quan sento que 'm pesa l' am, also la canya ab llestesa, y en lloch d' agafar un peix va resultá un tot de seda.

UN INSPIRANT Á FRÉGOLI

GEROGLÍFICH COMPRIMIT

CRI CRI CRI
III

A. CAMP

Caballers: P. Virgili, Bartomeu Amigó (fill), Antón T., Tomás Torrent, Un boer, Julio, Juan Tornasocas, Anís de Cumi, Sabatés, Un crit mori la M. y Un crit visca la R. y Toni Baduá: Res, res y res.

Caballers: Antoni Feliu, Un que debuta, Joan Cassi de las Torres, F. Joanet, y Sertori: Tot ó part.

Caballer: Joan Margets: Es una mica massa particularista.—Nas Gros: Y lo de vosté no es d' interés general.—J. M. R.: Hi ha assumpto, pero no hi ha argument.—Salvi Bages Camps: Ja creyém que tindrà rahó, pero una rahó en vers, y en versos dolents, no s' hauria de donar ni al moro.—Pepe Xuriguera: Senyor meu, fins avuy, segons nostre pobra opinió, ¡vellisca y catalanista no han sigut may consonants. Ey, veurém d' aquí endavant.—J. S.: Entesos, respecte al seu alter ego. Ja 'ns ballava pel cap que vosté apesar de no ser dels del 69, no tenia res de perdidot. Y ho celebrém moltíssim. Ah, y 'ns fém eco de la reclamació.—Antoni de Massanas: Aquesta mena de sentits epigramátichs son més vells que 'l Satiricón. Ab tot, com que está bé de forma, podria ser que s' aprofités.—Sisquet del Full: La de vosté igualment; pot anar, retocada. Y fíxis ab las asonancias.—J. C. P.: Rebuda la remesa. ¡Vosté es molt treballador! Ho celebrém y gracias.—Antón Noguera de Sans: Gracias, gracias; Meno, meno.—Teodor: Entra en cartera.—J. M. de G.: Sí, senyor; 'm sembla que sí.

—Un que no 'n sab: Un que ja ho ha vist que no 'n sabia.—G. Rullo (Hospital): Pot enviarla; que si está bé no n' hi farém pagar res.—A. G. T.: Gracias.—N. V. Llepiso: Versos á mossen Cinto? Jamay! Havém pensat deixarho viure tranquil.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

DISSAPTE, DIA 21 — NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

La Campana de Gracia corresponent al mes de Juny

8 planas de ilustració y text — Preu: 10 céntims